

Tinget afgav Forklaring om det påse-
 ferede, selv kaldte det et Brev. Han
 siger, at han oplæste „Brevet“ for Kap-
 tajn Madsen. Han er altsaa heller ikke
 kommen bort fra denne Misforstaaelse eller
 har i alt Fald betragtet det som ligegyldigt.
 Men hvad der er Hovedsagen er, at enten
 man siger, at Kaptajn Madsen selv har
 skrevet Udtalelsen i Brevet, eller man siger,
 at han har brugt den Udtalelse, der refereres
 i Brevet, kommer det ganske ud paa
 det samme. I det ene Tilfælde tillægger
 man ham en Udtalelse, som han ikke har
 brugt; og i det andet Tilfælde tillægger man
 ham, at han har skrevet noget, som han ikke
 har skrevet. Som det blev fremhævet af den
 ærede Ordfører for Flertallet, skriver det
 hele sig jo fra nogle Ytringer, der menes at
 være faldne under en Samtale mellem Med-
 lemmer af Tinget her i Folketingsalen eller
 paa Vejen til Rigsdagen, nogle Ytringer,
 som senere siges at være refererede i en Tærn-
 banekøbe paa Vejen mellem Nykøbing og
 Sakskøbing. Da man i Sakskøbing hørte
 om disse formentlig faldne Ytringer, mente
 man straks, at her var noget at slaa Kapital
 af, her var noget, man kunde bruge, og saa
 taler man om Sagen; og den valgte Kan-
 didat og Sagfører Rosen Dahl blive enige om,
 at Sagfører Rosen Dahl skal skrive til den
 Folketingsmand, der har brugt Ytringen, og
 bede ham, om han ikke skriftlig vil meddele
 ham, hvorledes denne Ytring lød, idet man
 samtidig giver ham Recepten til, hvorledes
 den passende kan have lydt. Naar, det viser
 sig, at i Recepten har man ikke sparet paa
 Døds, thi den er den stærkest lydende af de
 Versioner, der ere fremkomne om, hvorledes
 denne Ytring har været. Da vedkommende
 Folketingsmand faar denne Skrivelse, bliver
 han straks noget betænkelig og ilde ved, at
 at en saaledes falden fortrolig Ytring skulde
 trækkes offentlig frem. Paa den anden Side
 vilde han — det mener jeg, man kan sige,
 thi det var jo hans gode Venner, der skrev
 ham til — nødig bruge for stærke Ytringer
 over for dem, og i det Brev, som foreligger
 i Sagens Akter, og som jeg antager, at i
 alt Fald en Del af Tingets Medlemmer
 have gjort sig bekendte med, skriver saa
 Folketingsmanden, da han kommer til det
 egentlige Kernepunkt, Spørgsmaalet om,
 hvorledes Ytringen har lydt, saaledes: „Seg
 maa sige Dem, at jeg kan daarlige vidne i
 den Sag, thi jeg kan paa min Vre for-
 sikre Dem, at jeg kan ikke huske, hvorledes
 Udtalelsen lød; jeg har hørt saa meget siden,
 saa det rent er gaaet mig af Glemme. Jeg
 vedlægger en Seddel, hvorpaa jeg har skrevet,
 hvorledes jeg tror, den lød.“ Men saa følger

han til — og det har Flertallet desværre
 udeladt i sin Betænkning —: „Men inde-
 staa for noget kan jeg ikke.“ Se, denne
 autentiske Forklaring, man saaledes havde
 faaet af denne Ytring, som man mente at
 kunne benytte, forekommer mig at være
 temmelig svag og temmelig daarlige til over-
 hovedet at gøre nogen som helst Brug af
 under en Valgagitation. Men vilde man
 endelig gøre Brug af den, ja, saa fore-
 kommer det mig, at det var simpel Bligt,
 naar man meddelte den til Vælgerne, at sige
 dem, at den Mand, som havde skrevet dette,
 havde rigtigvis selv erklæret, at han ikke
 kunde indstaa for noget som helst, at han
 ikke kunde huske, hvorledes det var gaaet til.
 I Stedet derfor oplæste man Seddelen og
 kommenterede den, og det gjorde man efter
 en Indledning, der vel skulde spænde For-
 samlingens Opmærksomhed paa det inter-
 essante, den skulde saa at høre. Det var
 Meningen, forklæres det under Forhørene,
 at Seddelens Oplæsning og Kommenteret
 skulde danne Indledningen til en Udtalelse
 om Valgtryk og altsaa bruges til at vise,
 at man her igen, saaledes som der havde
 været klaget over ved det foregaaende
 Valg, havde givet sig af med Valgtryk, og
 oven i Købet paa den Maade, at det skulde
 gaa ud baade over Modstanderen og over
 Vælgerne. Man meddelte dem, at disse Op-
 tegnelse hidrørte fra en Mand, som om-
 hyggeligt — det Ord staar dog ikke i For-
 høret — havde nedskrevet dem for at fæstne
 Ytringen i sin Hukommelse. Man maatte
 altsaa tro, at Optegnelserne saaledes, som de
 oplæstes, svarede nøje til Mandens Hukom-
 melse. Hvorledes det imidlertid forholder
 sig med den, have vi jo allerede set. Saa
 sagde man, at for Næsten kunde Folk være
 ganske rolige, thi der var en Lov om Valg-
 tryk under Forhandling paa Rigsdagen —
 det var paa Møder i Marts Maaned, at
 disse Meddelelser fandt Sted — og saa traf
 man rundt paa Møderne med Seddelen, vel
 at mærke ikke paa offentlige Møder, men
 paa Møder, som holdtes af Tillidsmænd,
 der vare godt kendte som paalidelige og
 usvigelige Venstremænd, Tillidsmænd for
 Grundlovsværneforeningen og alle de demo-
 kratiske Foreninger. Saaledes er Seddelen
 bleven oplæst og kommenteret paa Møder i
 Øster Ulslev, i Sakskøbing By, i Kalø og
 Vigsnæs, lejlighedsvis, naar der ikke var
 Møder, er den ogsaa bleven oplæst i Køb-
 mand Jversens Butik i Sakskøbing. Under
 Diskussioner med politiske Modstandere og
 Meningsfæller har man trukket Brevet frem
 og appelleret til disse Ytringer, og der er
 ingen Tvivl om, at man mente at have gjort